

— Ау, — ау, — зарадвало се то, — това е камилата. Другото животно започнало още по-силно да фучи, и гърбицата му порастнала още повече. Явно било, че се готви за борба.

— Успокой се, миличка, — рекло ѝ учтиво кучето, не ще ти направя нищо, а, напротивъ, ще ти съобща една приятна новина. Всички животни се събраха въ гората и само тебе чакатъ. Пратиха ме, да те намъря и да те отведа.

— Наистина ли? — попитало изненаданото животно.

— Истина, я! Тръгвай следъ мене! — рекло кучето и хукнало презъ гората. Непознатото животно се спуснало следъ него. Когато наближили другитъ животни, кучето започнало да лае, за да ги извести. Тъ го чули и се наредили да посрещнатъ камилата. Следъ малко кучето се показало на полянката и викнало:

— Водя я!

Животнитъ, вмѣсто да възкликнатъ отъ радостъ, започнали да се смѣятъ.

— Защо се смѣете? — попитало смаяно кучето.

— Това не е никаква камила бе, приятелю, а котка.

Кучето се разтреперало отъ ядъ, понеже помислило, че котката нарочно се е изгърбила, за да го измами, и се обърнало да я разкъса. Тя, пъкъ, помислила, че кучето се е подиграло съ нея. Хвърлила се върху му, преди то да се опомни, издраскала го хубаво и избѣгала.

Отъ тогава и до днесъ кучето и котката се мразятъ.

Владимиръ Зеленгоровъ

ПРИ ДѢДА

Колко волень бѣхъ при дѣда,
срѣдъ букацитъ вѣковни,
подъ липитъ на прохлада
и подъ джбове огромни!

Покрай изворитъ бистри,
изъ цвѣтиститъ поляни,
гдето росни капки чисти,
грѣятъ — бисери разлѣни...

Срѣдъ напѣва на звѣнцитъ,
слушахъ химна на славея...
Неуморно где шурцитъ
цѣло лѣто пѣсни пѣятъ...

Гдето чашчици цвѣтятъ
подъ лжичитъ си разварятъ,
гдето ношемъ, вѣвъ гората,
съ вѣтъръ листи разговарятъ!

Ехъ, душа се свила въ мжка,
и кавалтъ ми престана!
Но не тегне тази разлжка,
новъ животъ за менъ настана! —

Ей, септемврий дойде тука,
меденъ звѣнъ ехти въ небето...
Какъ копнѣя за наука,
какъ вѣвъ радостъ бий сърдцето!

Василь Дунавски